

Súd: Najvyšší správny súd SR  
Spisová značka: 7Ssk/153/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3017200384  
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný  
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:3017200384.1

## Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne: Tatra banka, a.s., IČO: 00 686 930, Hodžovo nám. 3, Bratislava, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Henrich Dušek, s.r.o., IČO: 36 740 951, Staré Grunty 162, Bratislava, proti žalovanému: Inšpektorát práce Trenčín, Hodžova 36, Trenčín, o ochranu pred iným zásahom - výkonom inšpekcie práce, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 28 Sa 21/2017-256 z 31. marca 2022 takto

### rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť žalobkyne sa zamietá.
- II. Účastníkom sa nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

### odôvodnenie:

I.

Postup žalovaného a konanie pred správnym súdom

1. Žalobkyňa je právnická osoba - banka, ktorá svoju činnosť vykonáva prostredníctvom väčšieho počtu zamestnancov v ústredí aj na viacerých pobočkách. V apríli 2017 svedkyňa S.. S. oznámila žalobkyňi, že je predstaviteľkou novozaloženej základnej organizácie Odborového zväzu pracovníkov peňažníctva a poisťovníctva. Pretože žalobkyňa (z dôvodov, ktoré tu nie sú podstatné) spochybnila spôsobilosť a oprávnenie tejto základnej organizácie, podala svedkyňa 25. júla 2017 Národnému inšpektorátu práce podnet na vykonanie inšpekcie práce, v ktorom opísala postup žalobkyne, ktorý podľa nej odporoval Zákonníku práce. Zároveň požiadala, aby inšpekciu nevykonal Inšpektorát práce Bratislava, pretože v ňom údajne pôsobí príbuzný jednej zo zamestnankýň žalobkyne. Na základe toho Národný inšpektorát práce 7. augusta 2017 poveril žalovaného, aby vykonal inšpekciu práce u žalobkyne v období od 8. augusta do 30. novembra 2017. Vedúci odboru žalovaného ústne zveril výkon tejto inšpekcie svedkyňi X.. K. a ešte ďalšiemu inšpektorovi práce.

2. Obaja inšpektori sa 31. augusta 2017 dostavili osobne do sídla žalobkyne, kde poverenému zamestnancovi žalobkyne predložili oznámenie o vykonaní inšpekcie práce, ktorého súčasťou bol zoznam žiadaných podkladov (zoznam zamestnancov, s ktorými sa za určité obdobie skončil pracovný pomer, zoznam zástupcov zamestnancov, informáciu, či sa zástupcom zamestnancom poskytlo vybavenie v zmysle § 240 ods. 2 Zákonníka práce, a k vybraným zamestnancom doklady o ich pracovnoprávnom vzťahu, resp. jeho skončení). Svedkyňa X.. K. bola uvedená do zasadacej miestnosti, druhý inšpektor v sprievode zamestnankyne žalobkyne overil totožnosť troch osôb, ktoré u nej pracovali, na zistenie, či sa neporušuje zákaz nelegálnej práce alebo nelegálneho zamestnávania. Časť žiadaných podkladov zamestnanci žalobkyne odovzdali inšpektorom práce na mieste. Po zistení, že časť im nie je možné poskytnúť, inšpektori práce približne po 2,5 hodine opustili priestory sídla žalobkyne. Listom zo 6. septembra 2017 žalobkyňa potvrdila, že u nej nepôsobia zástupcovia zamestnancov, hoci priznala, že dostala oznámenie S.. S., ktoré však neakceptovala. Právny zástupca žalobkyne v ďalšom stanovisku z 25. septembra 2017 podrobnejšie odôvodnil, prečo žalobkyňa neakceptovala oznámenie S.. S. o vzniku základnej organizácie odborového zväzu; zároveň oznámil, že poverenie Národného inšpektorátu práce zo 7. augusta 2017 napadne správnou žalobou a rovnako podá žalobu o to, že voči základnej

organizácii nemá povinnosť podľa § 240 ods. 5 Zákonníka práce. Dňa 15. októbra 2017 žalobkyňa oznámila inšpektorom práce, že takúto žalobu podala na Okresný súd Bratislava III 9. októbra 2017.

3. Dňa 3. novembra 2017 inšpektori vyhotovili protokol o inšpekcii práce. V ňom uzavreli, že žalobkyňa nebola oprávnená skúmať správnosť oznámenia o vzniku základnej organizácie, ale na jeho základe ju mala akceptovať. Pretože tak žalobkyňa neurobila, porušila aj povinnosť prerokovať so zástupcami zamestnancov skončenia pracovných pomerov viacerých zamestnancov. V závere inšpektori práce žalobkyni uložili opatrenie - odstrániť vytknuté porušenie. Žalobkyňa vo vyjadrení k protokolu považovala výkon inšpekcie za nezákonný, pretože žalovaný nebol príslušný a inšpektori práce sa nepreukázali riadnym poverením. Okrem toho spochybnila dokončenie inšpekcie práce a vyhotovenie protokolu, hoci prebiehal civilný spor, či odborová organizácia u žalobkyne riadne vznikla. Inšpektori práce v dodatku k protokolu zo 16. novembra 2017 neuznali tieto námietky z dôvodov, ktoré v ňom podrobne uviedli.

4. Žalobkyňa už 12. októbra 2017 podala správne mu súdu žalobu, ktorou žiadala, aby zakázal žalovanému pokračovať v uvedenej inšpekcii, eventuálne určenia, výkon tejto inšpekcie bol nezákonný. V jej úvode žalobkyňa zdôraznila, že výkon inšpekcie je podľa judikatúry iným zásahom v zmysle § 3 ods. 1 písm. e) Správneho súdneho poriadku, ktorým sa zasahuje do práva na súkromie podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ktorý sa musí vykonať zdržanlivo. Na podporu obsiahlo citovala judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Súdneho dvora Európskej únie k legalite a proporcionalite takého zásahu, najmä k rizikám tzv. „fishing expeditions“ („rybárske výpravy“ - snaha pod určitou zámenkou nájsť a oboznámiť sa s akýmikolvek nesúvisiacimi informáciami, ktoré by bolo možné použiť na konania v iných veciach). Žalovaný podľa žalobkyne neodôvodnil, prečo musel vykonať inšpekciu práce v jej priestoroch, a okrem toho ju šikanoval. Žalobkyňa tiež znova spochybnila poverenie Národného inšpektorátu práce zo 7. augusta 2017 pre žalovaného, pretože podľa nej porušovalo jej právo na dobrú správu podľa čl. 41 ods. 1, ods. 2 písm. a) a b) Charty základných práv Európskej únie. Konečne, inšpektorka práce nemala na výkon inšpekcie písomné poverenie, čo podľa žalobkyne takisto spôsobovalo nezákonnosť výkonu inšpekcie (s odkazmi na českú právnu úpravu a zákon č. 10/1996 Z. z. o kontrole v štátnej správe).

5. Správny súd prejednal vec na pojednávaní, na ktorom vypočul svedkyne X.. K., S.. S., O. O. K.. K., ktorá bola nadriadenou X.. K.. Zároveň zadovážil metodiku výkonu inšpekcie práce, ako vyjadrenie Národného inšpektorátu práce okrem iného k tomu, ako majú inšpektori práce postupovať, ak súbežne s inšpekciou práce prebieha civilný spor o rovnakých otázkach. Po takto vykonanom dokazovaní správny súd žalobu zamietol tu napadnutým uznesením č. k. 28 Sa 21/2017-256. Urobil skutkové zistenia uvedené v predošlých odsekoch a zdôraznil, že z výpovede svedkyne S.. S. nezistil nič podstatné pre konanie. Stotožnil sa s názorom žalobkyne, že výkon inšpekcie práce je iným zásahom podľa § 3 ods. 1 písm. e) SSP, ktorej výkon musí byť proporcionálny sledovaným cieľom, zároveň sa však ňou musí umožniť, aby si inšpekčné orgány plnili svoje úlohy. Za podstatné považoval, že inšpekcia práce v sídle žalobkyne sa vykonala len počas jedného pracovného dňa (31. augusta 2017) iba niekoľko hodín a neboli pri nej zadržané nesúvisiace doklady. Zamestnanci žalobkyne neboli vyťažovaní nad rámec súčinnosti, ktorú musia poskytnúť podľa § 12 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce v účinnom znení, a ihneď sa mohli vrátiť k svojej práci. Rozsah inšpekcie bol určený v oznámení z 31. augusta 2017 a nemožno ju považovať za „fishing expedition“. Oprávnenia inšpektorov práce, s ktorými je spojený zásah do súkromia, mali základ v § 12 ods. 1 zákona č. 125/2006 Z. z. a ich využitie zodpovedalo vymedzenému predmetu. Poverenie žalovaného na vykonanie inšpekcie zodpovedalo ustanoveniu § 7 ods. 1 cit. zák., ktoré dovoľuje poveriť inšpektorát práce výkonom inšpekcie aj mimo jeho územný obvod. Fyzická návšteva sídla žalobkyne bola potrebná, pretože prípadné porušovanie zákazu nelegálneho zamestnávania alebo nelegálnej práce nemožno zistiť inak. Správny súd nesúhlasil s námietkou nedostatku poverenia pre inšpektorku práce X.. K., pretože zákon č. 125/2006 Z. z. takéto poverenie nevyžaduje. Jej oprávnenie bolo dostatočne preukázané preukazom inšpektora práce podľa § 10 ods. 3 cit. zák. a tým, že bola zaradená u žalovaného, ktorý bol vykonaním inšpekcie poverený v súlade s § 7 ods. 1 cit. zák. Na základe toho správny súd uzavrel, že inšpekcia zodpovedala zásadám účelnosti a zákonnosti a nebolo preukázané nezákonné alebo šikanózne konanie inšpektorov, ktoré by z nej robilo nezákonný zásah.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

6. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobkyňa domáha zrušenia tohto uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Správne mu súdu vytkla, že jej nesprávnym procesným postupom znemožnil realizovať jej procesné práva do tej miery, že porušil jej právo na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) SSP]. Nesprávny procesný postup podľa nej spočíval v tom, že sa nevyrovnal s viacerými podstatnými argumentami: 1. Svedkyňa X.. K. potvrdila, že nemala písomné poverenie na výkon inšpekcie, že jej

preukaz neobsahuje informáciu o príslušnosti ku konkrétnemu inšpektorátu, že prvýkrát vykonávala inšpekciu v banke, no nezvolila iný postup než obvykle, že nemala informácie o existencii odborovej organizácie alebo o ukončených pracovných pomeroch. Správny súd však jej výpoveď nevyhodnotil, len ju zhrnul. 2. Rovnako nespomenul a nevyhodnotil, že svedkyňa K.. K. uviedla, že v prípade súbežnej inšpekcie a súdneho konania by sa nemalo pokračovať v inšpekcii, lebo takto boli usmerňovaní nadriadenými orgánmi. 3. Výpoveď svedkyne S.. S. podľa správneho súdu nepriniesla nič hodnotné, hoci vypovedala, že jej podnet nesmeroval k vykonaniu inšpekcie práce kvôli nelegálnemu zamestnávaniu. 4. Správny súd nereagoval na argumenty žalobkyne, že v čase výkonu inšpekcie sa viedol civilný spor o „určenie legitimacy“ základnej organizácie odborového zväzu. 5. V nadväznosti na to správny súd opomenul vyhodnotiť vyjadrenie Národného inšpektorátu práce a stanovisko žalobkyne, že prebiehajúci civilný spor bránil pokračovaniu v inšpekcii, lebo inšpektor práce by mal pred vyhotovením protokolu zohľadniť právoplatné súdne rozhodnutie (to tvorí aj podstatu sťažnostného bodu 6). 7. Odôvodnenie, že zákon č. 125/2006 Z. z. nevyžaduje písomné poverenie pre inšpektora práce, považovala žalobkyňa za nedostatočné s ohľadom na závažnosť tejto námietky. Na záver žalobkyňa odkázala na odbornú literatúru a judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky a ESLP, z ktorých vyplýva, že súd musí vždy odpovedať na kľúčový argument strany.

7. Žalovaný vo vyjadrení zotrval na tom, že žalobkyňa nepreukázala ukrátenie na svojich právach, ku ktorým malo dôjsť namietaným výkonom inšpekcie.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

8. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP).

9. Hneď skraja treba zdôrazniť, že žalobkyňa sa v prerokúvanej veci bránila proti výkonu inšpekcie práce, ktorý sa začal jej priestoroch 31. augusta 2017. Niet sporu o tom, že postup žalovaného ako orgánu verejnej správy [§ 7 ods. 1 a 12 zákona č. 125/2006 Z. z. v spojení s § 4 písm. a) SSP] pri výkone tejto inšpekcie je tzv. iným zásahom orgánu verejnej správy v zmysle § 3 ods. 1 písm. e) časti vety za bodkočiarkou SSP. Žaloba žalobkyne je tak žalobou proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 6 ods. 2 písm. f) SSP, v ktorom správny súd posudzuje zákonnosť tohto iného zásahu (teda jeho súlad či nesúhlas so „zákonom“, resp. všeobecne aj s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, porov. § 6 ods. 1 SSP). Podľa § 257 písm. d) v spojení s § 182 ods. 1 písm. e) SSP musí žalobca v tejto žalobe označiť „žalobné body“, teda konkrétne skutkové a právne dôvody, kvôli ktorým považuje iný zásah za nezákonný. Podľa § 134 ods. 1 SSP je správny súd udanými dôvodmi žaloby viazaný, keďže konanie podľa § 6 ods. 2 písm. f) nie je vymenované medzi výnimkami v § 134 ods. 2 SSP. To okrem iného znamená, že žalobca nemôže meniť dôvody žaloby (porov. § 62 ods. 1 SSP) po uplynutí lehoty žaloby, teda po dvoch mesiacoch odo dňa, kedy sa dozvedel o inom zásahu, ktorého nezákonnosť namietá (§ 256 SSP, porov. aj uznesenie tun. súdu sp. zn. 10 Sžk 23/2020, uverejnené pod č. 4/2022 ZNSS). Rovnako to však znamená, že aj kasačný súd je podľa § 453 ods. 2 SSP viazaný sťažnostnými bodmi, a preto nemôže preskúmať napadnuté uznesenie správneho súdu nad rámec vymedzený kasačnou sťažnosťou.

10. V tu prerokúvanej veci žalobkyňa výslovne uplatňuje ako dôvod kasačnej sťažnosti len porušenie jej práva na spravodlivý proces, ktorého sa mal správny súd dopustiť nedostatočným vyrovnaním sa s jej argumentami v odôvodnení svojho uznesenia. Žalobkyňa svoje námietky neformuluje ako námietky proti samotnému právnemu posúdeniu správnym súdom a ani ich nevymedzuje spôsobom, ktorý predpokladá § 440 ods. 2 SSP (k požiadavkám na obsahové vymedzenie tohto kasačného dôvodu porov. uznesenia tunajšieho súdu sp. zn. 7 Sžsk 55/2020, 5 Sžk 18/2021, 4 Sžk 24/2021 a 6 Svk 17/2021). Úlohou kasačného súdu je tak len posúdiť, či správny súd odpovedal na argumenty žalobkyne tak, ako to vyžaduje zákon, no nie to, či sú jeho odpovede právne správne. Podľa ustanovenia § 139 ods. 2 SSP má správny súd v odôvodnení uviesť (okrem iného) posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Toto ustanovenie nadväzuje na judikatúru ústavného súdu a ESLP, ktorá právo na riadne odôvodnenie považuje za súčasť práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Zároveň však podľa tejto judikatúry požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia nemožno vykladať ako povinnosť súdu dať odpoveď na každý jeden čiastkový argument účastníka konania. Špecifická odpoveď sa vyžaduje, len ak ide o argument kľúčový. No sama okolnosť, že odpovede súdu nezodpovedajú očakávaniam účastníka, neznamená porušenie práva na spravodlivý proces (porov. z posledného obdobia - naprieč senátmi - napr. uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 337/2023, II. ÚS 305/2023, III. ÚS 279/2023 a IV. ÚS 247/2023).

11. Podľa kasačného súdu správny súd riadne vyhodnotil výpoveď svedkyne X.. K. v tom rozsahu, v akom to bolo pre konanie podstatné. To, že svedkyňa nemala osobitné písomné poverenie na výkon inšpekcie, počas konania ani nebolo sporné, správny súd však z dôvodov uvedených v ods. 46 napadnutého uznesenia takéto poverenie nepovažoval za potrebné. Preto nie je zrejmé, ako ďalej mal ešte vyhodnocovať výpoveď svedkyne, ktorá potvrdila, že ho nemala. Vykonanie inšpekcie aj na zistenie nelegálnej práce alebo nelegálneho zamestnávania, ako aj celkový spôsob jej vykonania vyhodnotil správny súd ako zákonné a primerané (ods. 40 až 43 a 47 napadnutého uznesenia). Tým sú zároveň zrozumiteľne zhodnotené informácie od svedkyne o rozsahu a spôsobe jej výkonu. Kasačnému súdu nie je zrejmé, ako konkrétne sa mal správny súd vyjadriť k informácii svedkyne, že dovtedy nevykonávala inšpekciu práce v banke, ak napriek tomu na ňou vykonanej inšpekcii nenašiel nezákonnosť. To isté platí pre tú časť výpovede svedkyne, podľa ktorej vopred nepreverila, či odborová organizácia existovala; ani tu nie je zrejmé, načo a ako by správny súd špecificky reagoval na túto časť výpovede, keď aj za týchto okolností nezistil, že by pri výkone inšpekcie postupovala nezákonne. Pokiaľ žalobkyňa nesúhlasí so záverom správneho súdu o zákonnosti inšpekcie napriek týmto (ňou tvrdným) nedostatkom, mohla napadnúť jeho rozhodnutie pre nesprávne právne posúdenie veci spôsobom, ktorý zodpovedá citovanému § 440 ods. 2 SSP. To však žalobkyňa neurobila.

12. Uvedené úvahy platia primerane aj pre výpoveď S.. S.. So žalobkyňou možno súhlasiť, že súd výpoveď tejto svedkyne na pojednávaní 15. júna 2021 v uznesení obsahovo nezhrnul, čo ale ustanovenie § 139 ods. 2 SSP bezpodmienečne nevyžaduje. Svedkyňa však okrem informácie, čo bolo obsahom jej podnetu (ktorý sám osebe je obsahom administratívneho spisu) a že nebola vyzvaná na preukázanie pracovnoprávneho vzťahu so žalobkyňou (čo takisto plynie z administratívneho spisu), opakovane zdôrazňovala len to, že zvolený postup jej poradila „tu prítomná pani I.“ (zrejme na pojednávaní prítomná substitučná splnomocnenkyňa žalobkyne) a že nerozumie, prečo sa na to pýta jej ako svedkyne. Táto informácia aj podľa kasačného súdu nemá žiaden význam pre vec samu, čo napokon na uvedenom pojednávaní opakovane zdôrazňovala aj prítomná S.. A. I.. Zvyšné dve vecné informácie, ktoré z výsluchu svedkyne vyplynuli, sú rovnako dosvedčené obsahom administratívneho spisu a za konania ani neboli sporné. Preto ani kasačnému súdu nie je zrejmé, ako sa mal správny súd takouto výpoveďou viac špecificky zaoberať a aký nedostatok v tejto súvislosti vlastne žalobkyňa vytýka odôvodneniu napadnutého uznesenia.

13. Poslednou okolnosťou, ktorú podľa žalobkyne správny súd vôbec nezahodnotil, bol prebiehajúci civilný spor pred Okresným súdom Bratislava III, ktorý údajne bránil výkonu inšpekcie. So žalobkyňou možno súhlasiť, že správny súd sa k tejto námietke výslovne nevyjadruje. Z napadnutého uznesenia (porov. sumarizáciu v jeho ods. 2 až 7) však možno vyrozumieť, že sa zaoberal len tou právnou argumentáciou, ktorá bola obsiahnutá v samotnej žalobe. V nej však žalobkyňa vôbec nenamietala, že pokračovaní v inšpekcii práce bránil prebiehajúci spor a že opačný postup inšpektorov práce by bol nezákonný. Ako už bolo uvedené, konanie o žalobe proti inému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 6 ods. 2 písm. f) SSP je konaním, v ktorom je súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby. Tie je síce možné meniť a rozširovať, ale podľa § 62 ods. 1 SSP tak možno robiť len v lehote na podanie žaloby. V tu prerokovanej veci žalobkyňa v žalobe len v rámci opisu skutkového stavu spomenula, že pred Okresným súdom Bratislava III sa vedie konanie, v ktorom sa žalobkyňa domáha určenia, že nemá voči odborovej organizácii povinnosti podľa § 240 ods. 5 Zákonníka práce. V rámci žalobných bodov (oddiel V žaloby) však z tejto skutočnosti nevyvodzovala žiadnu konkrétnu nezákonnosť inšpekcie. Rovnako žiadnu takúto nezákonnosť nevyvodzovala ani v replike zo 6. augusta 2020 (č. I. 93 spisu). Až vo vyjadrení z 10. mája 2021 (č. I. 107 spisu) žalobkyňa prvýkrát jasnejšie namietla, že inšpektori práce v protokole z inšpekcie práce vytkli žalobkyňu porušenie zákona napriek tomu, že rovnaká otázka sa rieši v civilnom spore. Obsiahlejšiu argumentáciu v tomto smere začala žalobkyňa prezentovať až v podaní zo 17. septembra 2021 (č. I. 220 spisu), kde žiadala položiť určité otázky Národnému inšpektorátu práce, a v nadväznosti na jeho odpovede až vo vyjadrení zo 7. marca 2022 (č. I. 244). Pritom sama substitučná zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní 13. mája 2021 uviedla, že výkon inšpekcie práce (tvrdený zásah) skončil už v novembri 2017. Ak by teda kasačný súd aj uznal, že žalobkyňa uplatnila túto námietku prvýkrát v podaní z 10. mája 2021 (hoci argumentácia tam obsiahnutá je vcelku nejasná a všeobecná), toto podanie bolo podané po viac než troch rokoch od skončenia tvrdeného zásahu, teda v každom prípade po uplynutí dvojročnej objektívnej lehoty na podanie žaloby (§ 256 SSP). Správny súd teda postupoval v súlade so zákonom, keď sa týmto dôvodom žaloby v napadnutom uznesení nezaoberal, a táto okolnosť nespôsobuje nezákonnosť tohto uznesenia.

14. Kasačný súd nevidí ani to, že by sa napadnuté uznesenie nedostatočne vyrovnávalo s námietkou, že inšpektori práce mali mať osobitné písomné poverenie na výkon inšpekcie. Ako už bolo uvedené, podľa § 6 ods. 1 SSP správny súd pri žalobe proti inému zásahu preskúmava len jeho zákonnosť

(resp. všeobecnejšie súlad so všeobecne záväznými právnymi predpismi). Úlohou správneho súdu tak je posúdiť, či postup orgánu verejnej správy v rámci iného zásahu zodpovedal všeobecne záväzným právnym predpisom, ktoré tento postup upravujú, alebo nie. V tu prerokovanej veci správny súd vysvetlil, že postup pri výkone inšpekcie práce upravuje zákon č. 125/2006 Z. z. Z ustanovenia § 7 ods. 12 tohto zákona vyplýva, že inšpektori práce sú osobitne a priamo zákonom určení na to, aby prostredníctvom nich inšpektorát práce vykonával inšpekciu práce podľa § 2 ods. 1 písm. a). Inšpektor práce sa podľa § 10 ods. 3 cit. zákona pri výkone inšpekcie preukazuje preukazom inšpektora práce. Toto ustanovenie tak jasne upravuje, ako inšpektor práce preukazuje, že je osobou oprávnenou vykonať inšpekciu práce v zákonomnom rozsahu. Správny súd takisto jasne uviedol, že žiadne iné ustanovenie zákona neukladá, aby sa inšpektor práce preukazoval ešte osobitným poverením; tým dostal svojej úlohe preskúmať zákonnosť postupu žalovaného (§ 261 a 262 SSP). Potom bolo logické, že sa nemohol zaoberať ani judikatúrou, ktorá sa týkala nezákonných poverení, pretože závery takejto judikatúry nemožno prenášať na inšpekciu práce. Naopak, žalobkyňa sama počas celého konania - okrem všeobecných odkazov na význam poverenia - nebola schopná predstaviť argumentáciu, ktorá by z platných právnych predpisov korektnými výkladovými metódami vyvodila povinnosť inšpektora práce mať takéto osobitné písomné poverenie. Nie je ani zrejmé, prečo by sa takéto poverenie malo vyžadovať práve u inšpektora práce, keď ani u iných orgánov s podstatne zásadnejšími oprávneniami (napr. policajt, ktorého oprávnenia v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore sú v mnohom podstatne širšie než oprávnenia inšpektora práce pri výkone inšpekcie) sa žiadne osobitné písomné poverenie na konkrétny výkon nevyžaduje a postačuje dokonca len preukázanie príslušnosti k Policajnému zboru rovnošatou, ba dokonca len ústnym vyhlásením „Polícia“ (porov. § 13 ods. 2 cit. zákona).

IV.

Záver

15. Na základe všetkých uvedených úvah tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne je v rozsahu uplatnených sťažnostných bodov nedôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP uznesením zamietol.

16. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167, 168 a 169 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobkyňa vo veci úspech nemala a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal.

17. Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.